

Búvópatak, 2019. július/3szek.ro

2019. július 7. - **Mondhatnánk, hogy múltunk és nyelvünk elképesztően gazdag, sokágú, ősrégi, kifinomult.**

Szó-, tánc- és népdalkincse beláthatatlan bőségű, hogy csak egy csokrot mutassunk. Mert bizony csokor ez: a részek is, az egész is szerves egységet alkotnak. Számbavételük megkezdésekor népünk történelmi elnyomtatásának okairól sok okoska tartaná föl az ujját, ha tehetné.

Legfürgőbbben az a nyilvánvalóság, ami semmiképpen nem jelentkezne: a kommunisták, nem is olyan rég, nem azért gyarmatosítottak bennünket Sztálin generalisszimusz javára, hogy önbecsülésre vetemedjünk. Így aztán szovjet gyarmat maradtunk az Antall-kormány megalakulása után is, a megszállók kivonulásáig. Mert emlékeztünk és féltünk: '56-ban is kaptunk tőlük egy távozási ígéretet. 1956. november 4-re virradó estén a magyar vezérkar erről kezdett tárgyalást a szovjet főnökséggel Tökölön, a később börtönné alakított laktanyában, ahol a vacsoravendégek rabbá lettek... Jó, Maléter Pálék nem olvasták elég alaposan az Egri csillagokat. A pozsonyi csata (907) titkolásának okai ebbe a feledtetésgubancba kerültek 1945-ben a szovjet szolgálatot vállaló szolgasereg kialakítása során. Mert az iga-igazgatóság figyelme a régmúltra is kiterjedt. Például arra, hogy a honfoglalás eseménysora a legnagyobb ütközetrel, a pozsonyi diadallal tetőzött és ért véget. Az esemény rendkívüliségét mutatja, hogy utána 123 esztendeig a németek nem támadták meg hazánkat. Tehát ezt a csatát kellett kiradírozni a nemzeti emlékezetből. Miért? Oly keményen elpáholta őket a háncsbocskoros hanti, manysi és más finnugor népek botíjja, dorongja? Vagy a sebtében megtanult, de a magyarság elvonulása után rögtön elfelejtett lovastudása? A nyeregből való előre-hátra nyilazás meg a többi? De félre a tréfával, térjünk szorosabb értelemben vett tárgyunkra! A kommunista hatalomátvétel után (1948–49) szó sem esett többé a pozsonyi csatáról. A Benda Kálmán szerkesztette Magyarország történelmi kronológiájának I. kötete (Akadémiai Kiadó, Bp., 1983) említette a kommunista rendszerben először a honalapító ütközetet. Tanulmányának tekinthető írások csak az ezredforduló után (!) jelentek meg róla. A közoktatásban még nagyobb a késés. Állítólag Napóleon megkérdezte Talleyrandtól, hogy mit tegyen a magyarokkal. A külügyér válasza: Vedd el a történelmüket, és azt tessel velük, amit akarsz.

Pár éve kiderült, hogy honfoglaló őseink vonulása nem keletről nyugatra, hanem inkább északkeletről délnyugatra irányult, továbbá az eddig föltételezettnél jóval rövidebb ideig tartott. Türk Attila régész kapta a feladatot, hogy kövesse Árpád népének útvonalát. Munkálkodása kiderítette, hogy a honfoglaló vonulás az eddig elképzeltnél gyorsabb volt. A föltételezett levédiai szálláshelyen ugyanis „nem találtak a magyarokéhoz hasonló leleteket a régészek.

Türk Attila ebből arra következtetett, hogy a korábbi nézetekkel szemben sokkal rövidebb ideig vagy egyáltalán nem tartózkodtak itt elődeink. Összességében is elmondható, hogy a magyarok vándorlása a Volga és a Kárpátok között sokkal gyorsabban – mindössze néhány évtized alatt – ment végbe, mint azt eddigi ismereteink alapján hittük.” (Zalamédia tudósítása, 2018. 07. 11.)

Tehát jócskán akadhattak a vonulók, sőt, az ide érkezők közt olyanok, akik még Szabáriában születtek. Szabir hagyományunk tanúja a negyvennél több Szabar, Zobor, Zombor stb.

helynevünk Kárpát-medence-szerte. Innen van legrégebbi írott nyelvemlékünk, a Kr. u. 43-ban városi rangra emelt Sabaria, magyarosan Szabária, a mai Szombathely neve.

Azt is tudjuk, hogy népi rokonság nincs a magyarok és a finnugor népek között. Az önmagát – a Bach-korszak óta – egyedül tudományosnak és hitelesnek minősítő tudóscsoport a genetika, a zenekutatás, a régészet stb. részéről ért kemény csapások sorozata után természetesen nem húzódott vissza a magánéletbe: bocs, hazám, vétkeztem ellened! Nem ezért találódott ki. A néprokonság ügyét lazán a kukába pottyantotta, és úgy tesz, mintha sosem vallotta volna. Közben átsettenkedett a nyelvi rokonság sánca mögé, és úgy tesz, mintha százötven éve is ugyanezt hirdette és erőltette volna. De mégsem siklott ki kényes helyzetéből.

Mert ha netántán így is volt, vagy akárhogy, akkor miként lehettünk volna hantik, manysik és más Urál-vidéki finnugorok atyafijai, akik ebben az időben meg még utána is kőkorukat élték?

Mi pedig – mármint őseink – az Urál-térségbe érkezésünk idején, kb. Kr. e. 2000 tájékán, bronzművességet és fejlett építő-tudást hoztunk magunkkal. Erre fény derült a Szovjetunió összeomlása után, amikor az említett vidéken kb. 22 erődváros, számos falu, bronzeszközök, sőt, küllős kocsi maradványai kerültek elő a hadicélból korábban szigorúan elzárt területen. A feltárás máig nem ért véget. A világháló a Szintasta, az Arkaim stb. hívószavakra sok leírást és fölvételt ad.

Türk Attila és csoportja az uráli átjáró magasságában, az Uelgi-tó déli partvidékén végzett ásatás során számos, a későbbi honfoglalókra jellemző leletet tárt föl: fegyverek, ékszerek, tarsolylemezek, lószerszámok és hasonló maradványait. Derék sírablók még rovásírásos bronzlemezt is ajánlottak régészeinknek. A tárgyak elárulták a hozzáértőknek, hogy a magyarság indulás előtti anyagi kultúrája nem hasonlít finnugor kortársaik hagyatékára, viszont megegyezik a Kárpát-medencébe való bevonulás után földbe került leletekkel. Összefoglalva: nem voltunk finnugorok se genetikailag, se kulturálisan, se sehogy. Mindenkor a saját műveltségünk szerint éltünk, a finnugor szomszédok meg a magukét művelték. Ennek, vagyis a tényeknek a nyomozása kimaradt a „hivatalos akadémiai” célok közül.

Vagy miért beszéltük volna a környékünkön vadászgatók, gyűjtögetők nyelvét, aminek nem is lehettek szavai a mi hitvilágunkra, társadalmunkra, erődvárosainkra, munkánkra, lovas felszereléseinkre, szekereinkre és egyéb eszközeinkre, amikkel sosem rendelkeztek!? Ha se tárgyuk, se fogalmuk nem volt, honnan lehetett volna szavuk?

Van példa arra a világtörténelemben, hogy egy kisszámú, szétszórtan és beszédében is széttagolt, kezdetleges anyagi és társadalomszervezési fokon élő nép egy nálánál minden tekintetben igényesebb, haladottabb, világjáró, iparúzó-kereskedő, városlakó nemzet nyelvadója legyen?

Akit a kérdés komolyan érdekel, nézze meg az Urál menti ún. Szintasta-kultúra városait, kapcsolt részeit és egyéb leleteit. Olvassa régészeti leírásukat! Rá fog jönni, hogy pl. földvárak éppen olyan eljárással – gerendaváz, döngölt földtöltés, gyöptégla-burkolat – készültek, mint a Tiszaalpár és a Szabolcs község melletti földvárak.

Az ugor–magyar kultúraátadási irány híresztelése bizony hazug. Ennek ékes bizonyítékai a honfoglalás kori és az azt megelőző időből származó rótt nyelvemlékeink. Nem csoda, hogy

ezekre tücsköt-bogarat kiabáltak, és ma is rágalmazták, sőt, kiátkozták népünk ellenségei. A honfoglalás előtti magyar nyelvű iratok értelemszerűen rovások – nem számítanak nyelvemléknek! Miért? Csak! Ezek az írások bizony, kellő előtanulmányok után – mert tudvalevő, hogy a latin ábécé elsajátítása sem a korszerű gyermektápszerek fogyasztásával történik – különösebb erőlködés nélkül megfejtethők, tehát már az Urál-vidéki hazában nagyjából a mai nyelvünket beszéltük. Ugyanis nyelvünk – a gyöknyelvek természete szerint – nem változott oly gyorsan, mint a más nyelvcsaládok tagjai. Mint például a finnugorok beszéde. Sok-sok szót, fogalmat, népdalt, mesét hagytunk rájuk, melyek töredékeit be is építették kultúrájukba, már amelyik – kellő átalakítás után – beilleszthető lett. Például Borsszem Jankó meséje nálunk „egész estés”, náluk egy villámtréfányi maradt belőle. Maradjunk ennyiben. Gondolkodjunk – ideológiai ötletelés helyett!

A 907-es pozsonyi csatában harcolt bajor-frank sereg tisztikarának veszteséglistája – a királyt leszámítva – alig csekélyebb, mint a miénk volt Mohácsnál. Ebből következtethetünk az eredeti létszámra is, az közel lehetett a miénkhöz, tehát nagyjából huszonöt és harmincezer fő közötti. Ennél nyilván nem kevesebb, hiszen a feladat mérete és célja nem volt más, mint a magyarok eliminálása, fölszámolása, kiirtása a Kárpát-medencéből.

Árpád hadát húszezresre becsülik. Jeles költőnk, Tomaji Attila, a Manysi volt igazgatója javasolta Arnulf keleti frank király, majd német császár rendelete megdöbbszentő mondatának a jelen szövegbe iktatását: „decretum... Ugros eliminandos esse / rendeljük, hogy a magyarok kiirtassanak.” Ne szépítsük az igazságot: szó sem volt a magyarok legyőzéséről, leigázásáról, sarcolásáról stb., vagyis a korban szokásos hadicélokról, hanem egyenesen nemzetünk megsemmisítése, kiirtása végett indították hadjáratukat.

Ugyanez a király, helyesebben államának főemberei, mai szóval: kormánya szövetségesünk volt néhány csatában, majd 904-ben, a Fischa mellett tárgyalásra hívott Kurszán kündüt, a magyar fejedelmet és kíséretét legyilkoltatta. Ez robbantotta ki a pozsonyi csatához vezető háborút. IV. Lajos 907-ben tíz év körüli fiúcska volt. A kitűzött cél, tehát nemzetünk kiirtása, vajon elérhető lett volna kisebb haddal? Aligha. Elérhető lett volna a zalai mocsarakban, miként hírnévre vágyó ötletelők javasolják? Netán tán Pribina szláv maradékait és a bajor telepeseket akarták elkergetni a Mosaburg környéki lápokból?

A német sereg nem a Balaton környéki mocsárvilágba, hanem keletre tartott, ahol vezérei a magyar központokat sejtették. Korábban Nagy Károly és utódai meg is találták a főbb avar helyeket, és rendszeren ki is rabolták. A nép súlyos veszteséget szenvedett, de túlélte az avar állam bukását. A Szent Wandregisilius kolostor évkönyvében a 877. évnél ez áll: „Lajos – I. (Jámbor) Lajos fia, Nagy Károly unokája – kapta meg többek között az avaroknak, azaz a hunoknak vagy ungarorumoknak az országát.” Az idézett mondat szerint az avarok, a hunok és az ungarorumok, vagyis magyarok egyazon nép, amely folyamatosan élt a Kárpátok alatt.

Árpádék 896-ban lényegében hazatértek, és 907-ben Pozsonynál ősi földjüket védték.

Nyelvrokonság- és történelem-bütykölőink egyre-másra kemény csapásokat szenvednek el az igazságtól. A verés egyelőre nem bírja őket arra, hogy kiírják névjegyükre és lakásuk ajtajára: bocs, hazám!